

147.

Марко си грабитъ невѣста.

Ми помина Марко Кралевике
Ми помина низъ Клисуре града,
По край порти Папа-Николо'и,
И съ врати у попа Никола.
Кога виде девойка во дворой,
Дворе метить, ѣсно сѣнце греить;
Стори тока, и назотъ съ врати,
И си пойде на него'а майка:
„Айти майко, айти стара майко!
Да съ зготвишь стройница ке о'ишь,
Ке те пушамъ во Клисуре града,
Да ми о'ишь у попа Никола,
Да посвѣршишь 'уба'а девойка.“ —
„Кѣде можа я стара да ода!“
Ѣ съ жрзна на него'а майка:
„Али гледашъ жѣлта боздогана,
Ти искѣршвамъ твои стари коски!“ —
„Айти синко, айти мили синко,
Ког' по'еляшь немамъ що да чинамъ.“
И ми стана Марко Кралевике,
Ми напѣлни три то'ари азно,
Си то'ари три млади сейсани;
Койна седлатъ, и очи целиватъ:
„Айти моя шарца бѣрза коня!
Ке ти качамъ моя стара майка,
Да ѣ вардишь да не ѣ убіешъ
По пѣтища, по бѣли друмища!“
И изва'и три млади сейсани,
И си качи него'а стара майка.
Та си бѣркна три млади сейсани,
Пра'у тѣргатъ во Клисуре града,
Во Клисуре у попа Никола;
Едношь клюквить, а два пѣти виквить.
Ког' излезе 'уба'а девойка,
Во дворе'и сѣнце разгреало.
Марко'а Майка одъ ощо съ зарадва,